

УСТОЯВАНЕ ПРИ ИЗПИТАНИЯ

Скъпи приятели,

В Матей 24 и Марк 13 Исус представя един пророчески преглед на ситуацията, която ще съществува в света непосредствено преди Неговото завръщане. Днес ние виждаме около нас много от нещата, които Той е предсказал. Но Исус също даде насоки на вярващите, за да оцелеят в тези ситуации. Основното изискване може да бъде обобщено с една дума: *устояване*. Въпреки че често се превежда различно при различните преводи - "търпение" или "дълготърпение" в Кинг Джеймс, "постоянство" в Новия американски стандартен превод, "твърдост" в Новия международен превод - вероятно най-добрият превод е "устояване".

Нека погледнем два конкретни пасажа. И в двата случая Исус говори за разрушаване на взаимоотношения и за масово гонение на християни.

Ще погледнем първо Матей 24:12-13:

Но понеже ще се умножи беззаконието, любовта на мнозинството ще охладнее. (ст. 12)

Когато хората стават беззаконни, те остават без любов. Твърде често ние мислим, че любовта е свободна и неограничена и не изисква никакви закони или дисциплина. Но това е неправилно. Любовта и дисциплината вървят ръка за ръка. Когато дисциплината и законът се нарушат, любовта охладнява. От голямо значение е това, че думата за "любов" в този пасаж е *агапе*, която всъщност е любовта на християните. Исус не говори за охладняване на любовта на *света*, но по-скоро за охладняване любовта на *християните*. Това е една много по-сериозна ситуация.

След като предсказва тази липса на любов, Исус прибавя следното увещание:

Но който устои до край, той ще бъде спасен. (ст. 13)

За да се спасим, трябва да извървим целия път до края - и това ще изисква устояване от наша страна.

В Марк 13:12-13 четем за подобно предсказване и увещание:

Брат брата ще предаде на смърт, и баща чадо; и чада ще се повдигнат против родители, и ще ги умъртвят. И ще бъдете мразени от всички заради Моето име; *но който устои до край, той ще бъде спасен.*

Отново виждаме една много мрачна картина: предателство и нелоялност в семейните взаимоотношения и християни, които са мразени от всички хора. Ето защо Исус казва, че трябва *да устояваме*.

Срещнах един мисионер от Швеция, който работел във Франция от няколко години. Той ми разказа за едно посещение, което направил в един затвор близо до Марсилия, където френските хугеноти са били затваряни поради своята вяра. Много от хората, които отивали в този затвор, не излизали живи. Мисионерът ми каза, че един от затворниците издълбал на каменната стена на затвора една дума: "Дръжте се." Това било посланието, което оставил на другите, които щели да го последват. Дръжте се. Не се отказвайте. Издържайте. С други думи: "устоявайте до края". Вярвам, че Бог ни казва същите думи и днес.

Важността от устояване

Искам да ви посоча някои стихове, които като цяло говорят за устояването и след това да споделя някои изпитания, с които всички трябва да се сблъскаме, както и някои принципи за това как да устояваме. Първо нека да разгледаме Римляни 5:1-4. Докато изследваме тези пасажи, имайте предвид, че преводът на Кинг Джеймс (който ние използваме) често използва думата "търпение", когато говори за устояване.

И тъй, бидейки оправдани с вяра, имаме мир с Бога чрез Господа нашего Исуса Христа; чрез Когото с вяра получихме и достъп до тая благодат, в която стоим, и се хвалим с надежда за слава Божия. Не само това, но се хвалим (радваме, ликуваме) и със скърбите, като знаем, че скръбта поражда търпение (произвежда устояване),

търпението - опитност... (Устояването произвежда характер, който може да издържи на изпитанията.) (Синодален превод на Библията, 1993 г.)

Всъщност говорим за формирането на нашия характер. Можем да се радваме, хвалим, славим и ликуваме в скръбта, защото скръбта е единственото нещо, което произвежда устояване, а устояването на свой ред произвежда одобрен характер.

Има хора, с които съм преминавал през най-дълбоките места на долините. Споделял съм с тях, когато съм имал опозиция и изпитания. Дори е имало сериозни неразбирания между нас. Но чрез тяхната верност при тези враждебни обстоятелства, те доказаха своя характер спрямо мен. Зная, че мога да им се доверя. Когато в този век на измама и беззаконие натискът се усилва, това може да накара дори християни да предадат своите братя вярващи, бих искал да бъда с хора, на които мога да се доверя.

Не само при хоризонталните взаимоотношения за християните има опасност да не устоят. Писанията много пъти предупреждават, че някои ще отпаднат от Бога. Една от главните теми в Евреи е опасността да се отвърнем от изповедта си в Исус Христос. Ще погледнем три конкретни пасажа:

И желаем всеки от вас да показва същото усърдие за пълна увереност в надеждата до край; да не бъдете лениви, но да подражавате ония, които чрез вяра и устояване наследяват обещаните благословения. (Евреи 6:11-12)

Някои хора може да ви кажат, че ние се нуждаем единствено от вяра, за да изискваме Божиите обещания, но това не е вярно. Имаме нужда от вяра и устояване. Ако погледнем в Евреи 10:35-36 ще прочетем:

И тъй, не напускайте дръзновението си, за което имате голяма награда. Защото ви е нужно търпение (устояване), та като извършите Божията воля, да получите обещаното.

Ако сме извършили Божията воля, но все още не сме получили обещаното, трябва да устояваме. Когато вършим Божията воля и изискваме обещанието, може да има време на чакане, преди да го получим. Има някои хора, които вършат Божията воля и изискват обещанията, но не издържат. Те казват: "Не действа." Истината е, че вярата просто няма да действа без устояване.

В Евреи 12:1 Павел казва: *"като виждаме, че сме обиколени от такъв голям облак свидетели, нека отхвърлим всяка тегота и греха, който лесно ни сплита и с търпение (устояване) да тичаме на предлежащото пред нас поприще."* Преди да отиде на състезание, бегачът изпразва джобовете си и облича най-леките и удобни дрехи, които може да намери. Той не носи нито един ненужен грам тежест. Знае, че допълнителната тежест ще го натовари, ще го накара да изостане и ще изтощи силата му. Когато говорим за тежест, не е необходимо да имаме предвид грехове. Всичко, което изисква твърде голяма част от времето или вниманието ни, може да се превърне в тежест и така да ни възпрепятства успешно да пробягаме трасето.

"Предлежащото пред нас поприще" не е спринт, но едно продължително, бавно бягане, което изисква устояване. Много хора започват християнския живот сякаш е спринт и малко по-късно ги виждаме задъхани край трасето - финиширали. Както казва Еклисиаст 9:11 : *"Тичането не е на леките, нито боят на силните ..."* Не скоростта или силата имат значение, а устояването.

В Яков 1:2 четем: *"Считайте го за голяма радост, братя мои, когато падате в разни изпитни."* Правите ли това? Ако ли не, ще трябва да го направите. Трябва да хвалим Бога за това, че ни е счел достойни за изпитанията, през които преминаваме, като имаме предвид, че изпитанието винаги е за наше добро. Яков продължава, като обяснява как действа този привиден парадокс:

Като знаете, че изпитанието на вашата вяра произвежда твърдост (устояване). А твърдостта нека извърши делото си съвършено, за да бъдете съвършени и цели, без никакъв недостатък. (Яков 1:3-4)

Това, което Яков казва е, че ако преминем изпитанието и издържим, това ще оформи всяка област от характера и личността ни. Ще ни направи завършени, напълно оформени християни без нито една област в характера ни, върху която да не е

работено.

Една от най-големите изпитни площадки за развитието на характера ни е близкото, посветено общение, при което се срещаме всяка седмица с една и съща малка група от хора. Докато споделяме живота си в такава обстановка, често става болезнено ясно, че има някои области в характера ни, върху които никога не е работено. Боб Мамфорд е казал: "Представете си, че има десет области в характера ви, които трябва да се променят. Вие вероятно може да се справите само с шест от тях, но останалите четири изискват намесата на други хора." Мисля, че това е доста точно. Ако не се разкрием пред другите, можем да измамим себе си относно неизпитаните области в характера ни и всеки път, когато се сблъскаме с изпитание, което открива тези области, ние да се отдръпваме.

Някой е казал, че общението означава: "свален покрив и съборени стени". Ние нямаме нищо против да свалим покрива, тъй като Бог вижда и през него. Но може да стане твърде неудобно, когато съборим стените и другите християни ни видят. Славя Бога за братята и сестрите, близо до мен, които минават с мен през изпитанията и скърбите. Няма по-голяма изпитна площадка за християнския ни характер от близкото посветено общение с вярващи.

Във II Коринтяни 12:12 Павел посочва отличителните постижения, които характеризират истинския апостол:

Наистина, признаците на апостолите се показаха между вас с пълно търпение (устояване), чрез знамения, чудеса и велики дела.

Повечето от нас подминават квалификацията на устояването и се съсредоточават върху чудесата. Но Павел казва, че първото доказателство за апостолското служение не са чудесата, а устояването. Апостолът е този, който издържа, когато всеки друг се отказва.

Точно преди екзекуцията на Павел от римляните той пише на Тимотей:

Защото Димас ме остави, като обикна сегашния свят; той отиде в Солун, Крискент в Галатия, а Тит в Далмация. Само Лука е при мене. (II Тимотей 4:10-11)

Малко по-нататък той казва:

При първата ми защита никой не взе моята страна, но всичките ме оставиха... (II Тимотей 4:16)

Точно към края на живота на Павел някои от неговите най-близки съработници го изоставили в затвора. Липсвало им устояване. Най-впечатляващата черта на Павел като апостол била неговото устояване!

Изпитанията

Какви са изпитанията, през които ще трябва да преминем? Искам да ви предложа един много прост план на изпитанията - Матей 13 - добре познатата притча за сеяча, който сеете семето. В тази притча Исус говори за различните видове почви, всяка от които представлява различните видове хора, които чуват Божието Слово.

Като описва как някои семена падат край пътя и птиците ги изкълват преди да стигнат до земята, а другите семена падат на скалисти места и сред тръните, Исус обяснява типа човек, представен чрез всяка от тези ситуации.

При всекиго, който чуе словото на царството и не го разбира, дохожда лукавият и грабва посеяното в сърцето му; той е посеяното край пътя. (Матей 13:19)

Семето никога не достига до живота на тази личност, а просто си стои на земята, докато птиците дойдат и го изкълват.

След това Исус продължава да описва два вида личности, които приемат семето и започват да произвеждат плод. Обаче плодът всъщност не достига до никъде, защото те не успяват да преминат проверките, на които са подложени. Първата група били тези на "канаристи места"; втората група - тези с "тръните".

А посеяното на канаристите места е оня, който чуе словото и веднага с радост го приема; корен обаче няма в себе си, но е привременен; и когато настане напаст или гонение поради словото, на часа се съблазнява. А посеяното между

тръните е оня, който чува словото; но светските грижи и примамката на богатството заглушават словото, и той става неплоден. (Матей 13:20-22)

Съвсем просто казано, има два вида проверки: когато животът е твърде тежък и когато стане твърде лесно. Първата проверка е гонение; втората е преуспяване. Някои хора не могат да устоят на гонението; други не могат да устоят на преуспяването. Някои хора могат да се справят, когато са гонени, но когато Бог ги благослови с красив дом, две коли и лодка, те се обвързват много повече с нещата от този свят, отколкото с нещата в Божието царство.

Има други, които приемат словото с радост, говорят на езици, дават свидетелството си навсякъде, пророкуват - наслаждават се на Божиите благословения. Но няколко месеца по-късно не можете да ги откриете, защото в момента, в който се появи опозиция, те просто изчезват.

Истината е, че трябва да издържим и двете изпитания. Ще бъдем изпитани чрез скърби и чрез успех и трябва да издържим и двете.

Как се достига до устояване

Нека ви дам четири предложения, които засягат библейския начин за достигане до устояване. Първото е да направим едно наистина решително, от цяло сърце, посвещение на Исус Христос без никакви резерви. Това е начинът, по който естественият християнски вървеж трябва да започне.

Нека ви дам две духовни наставления за новоповярвалите. В Деяния 11:23 е записано какво казва Варнава на една нова група от християни в град Антиохия:

*Който, като дойде и видя делото на Божията благодат, зарадва се и увещаваше всички да пребъдват в Господа с **непоколебимо сърце**.*

“Непоколебимо сърце” е ключовата фраза. Тя посочва, че наистина трябва да решим, независимо от всичко, да се държим за Господа. Ако приятелите ви не го правят, вие ще трябва да го правите. Дори ако семейството ви не го прави, вие ще трябва. Това е непоколебимото сърце, от което се нуждаем.

След това в Деяния 14:22 откриваме Варнава и Павел, които увещават новоповярвалите по подобен начин:

*И утвърждаваха душите на учениците, като ги увещаваха да **постоянстват във вярата**, и ги учеха, че **през много скърби трябва да влезем в Божието царство**.*

Новоповярвалите трябва да знаят, че няма друг път към Божието царство освен през скърби. В този смисъл, аз разбирам Божието Царство по два начина. Има бъдещо Царство, което Исус ще доведе и установи. Но има също така и Царство, в което влизаме и живеем сега и чрез много скърби навлизаме в живота на това Царство. Ще бъдем подложени на натиск във всяка област от живота ни.

Наш дълг е да предупредим хората, които идват при Господа, че ако ще навлизат в живота на Царство, то ще бъде чрез скърби и опозиция. Не е честно да се казва на новоповярвалите, че когато дойдат при Исус, всичките им проблеми се разрешават. Истината е, че те ще имат проблеми като християни, за които никога преди не са знаели, че съществуват. Ще бъде необходимо едно решително посвещение на Господ Исус, за да издържат тези изпитания.

Вторият принцип на устояване се намира в Евреи 11:27, който е един от любимите ми библейски пасажки. Той се отнася до Моисей, който израсна в Египет, предопределен да наследи трона като син на фараоновата дъщеря. Имаше образование, богатство, социални привилегии - всъщност всичко, което светът можеше да предложи. Но на четиридесет години той му обърна гръб, избяга от Египет и прекара следващите четиридесет години като се грижеше за няколко овце в пустинята. Този стих казва за Моисей: *С вяра напусна Египет, без да се бои от царския гняв; защото издържа като един, който вижда Невидимия.*

Вярвам, че това е същността на устояването: *да виждаме Невидимия.*

Кое качество ни помага да виждаме това, което е невидимо? Вярата. Вярата се отнася до невидимото - тя е *“твърдо убеждение за неща, които не се виждат”* (Евреи 11:1). Ако ти и аз ще трябва да устояваме, невидимият свят трябва да бъде по-реален за нас, отколкото видимият. В противен случай, ще се влюбим в световната система и

ще обърнем гръб на невидимите реалности на Божието царство.

Във II Коринтяни 4:17-18 четем какви са изпитанията, през които ще трябва да преминем? Искам да ви предложа един много прост план на изпитанията - Матей 13 - добре познатата притча за сеяча, който сее семето. В тази притча Исус говори за различните видове почви, всяка от които представлява различните видове хора, които чуват Божието Слово. Като описва как някои семена падат край пътя и птиците ги изкълват преди да стигнат до земята, а другите семена падат на скалисти места и сред тръните, Исус обяснява типа човек, представен чрез всяка от тези ситуации. *При всекиго, който чуе словото на царството и не го разбира, дохожда лукавият и грабва посеяното в сърцето му; той е посеяното край пътя.* (Матей 13:19).

Семето никога не достига до живота на тази личност, а просто си стои на земята, докато птиците дойдат и го изкълват. След това Исус продължава да описва два вида личности, които приемат семето и започват да произвеждат плод. Обаче плодът всъщност не достига до никъде, защото те не успяват да преминат проверките, на които са подложени. Първата група били тези на "канаристи места"; втората група - тези с "тръните".

А посеяното на канаристите места е оня, който чуе словото и веднага с радост го приема; корен обаче няма в себе си, но е привременен; и когато настане напаст или гонение поради словото, на часа се съблазнява. А посеяното между тръните е оня, който чува словото; но светските грижи и примамката на богатството заглушават словото, и той става безплоден. (Матей 13:20-22)

Съвсем просто казано, има два вида проверки: когато животът е твърде тежък и когато стане твърде лесно. Първата проверка е гонение; втората е преуспяване. Някои хора не могат да устоят на гонението; други не могат да устоят на преуспяването. Някои хора могат да се справят, когато са гонени, но когато Бог ги благослови с красив дом, две коли и лодка, те се обвързват много повече с нещата от този свят, отколкото с нещата в Божието царство. Има други, които приемат словото с радост, говорят на езици, дават свидетелството си навсякъде, пророкуват - наслаждават се на Божиите благословения. Но няколко месеца по-късно не можете да ги откриете, защото в момента, в който се появи опозиция, те просто изчезват. Истината е, че трябва да издържим и двете изпитания. Ще бъдем изпитани чрез скърби и чрез успех и трябва да издържим и двете.

Нека ви дам четири предложения, които засягат библейския начин за достигане до устояване. Първото е да направим едно наистина решително, от цяло сърце, посвещение на Исус Христос без никакви резерви. Това е начинът, по който естественият християнски вървеж трябва да започне.

Нека ви дам две духовни наставления за новоповярвалите. В Деяния 11:23 е записано какво казва Варнава на една нова група от християни в град Антиохия: Който, като дойде и видя делото на Божията благодат, зарадва се и увещаваше всички да . "Непоколебимо сърце" е ключовата фраза. Тя посочва, че наистина трябва да решим, независимо от всичко, да се държим за Господа. Ако приятелите ви не го правят, вие ще трябва да го правите. Дори ако семейството ви не го прави, вие ще трябва. Това е непоколебимото сърце, от което се нуждаем.

След това в Деяния 14:22 откриваме Варнава и Павел, които увещават новоповярвалите по подобен начин: *И утвърждаваха душите на учениците, като ги увещаваша да постоянстват във вярата, и ги учеха, че новоповярвалите трябва да знаят, че няма друг път към Божието царство освен през скърби.* В този смисъл, аз разбирам Божието Царство по два начина. Има бъдещо Царство, което Исус ще доведе и установи. Но има също така и Царство, в което влизаме и живеем сега и чрез много скърби навлизаме в живота на това Царство. Ще бъдем подложени на натиск във всяка област от живота ни. Наш дълг е да предупредим хората, които идват при Господа, че ако ще навлизат в живота на Царство, то ще бъде чрез скърби и опозиция. Не е честно да се казва на новоповярвалите, че когато дойдат при Исус, всичките им проблеми се разрешават. Истината е, че те ще имат проблеми като християни, за

които никога преди не са знаели, че съществуват. Ще бъде необходимо едно решително посвещение на Господ Исус, за да издържат тези изпитания.

Вторият принцип на устояване се намира в Евреи 11:27, който е един от любимите ми библейски пасажки. Той се отнася до Моисей, който израсна в Египет, предопределен да наследи трона като син на фараоновата дъщеря. Имаше образование, богатство, социални привилегии - всъщност всичко, което светът можеше да предложи. Но на четиридесет години той му обърна гръб, избяга от Египет и прекара следващите четиридесет години като се грижеше за няколко овце в пустинята. Този стих казва за Моисей: *С вяра напусна Египет, без да се бои от царския гняв; защото издържа като един, който вижда Невидимия.*

Вярвам, че това е същността на устояването: Кое качество ни помага да виждаме това, което е невидимо? Вярата. Вярата се отнася до невидимото - тя е *“твърдо убеждение за неща, които не се виждат”* (Евреи 11:1). Ако ти и аз ще трябва да устояваме, невидимият свят трябва да бъде по-реален за нас, отколкото видимият. В противен случай, ще се влюбим в световната система и ще обърнем гръб на невидимите реалности на Божието царство.

Във II Коринтяни 4:17-18 четем:

Защото нашата привременна лека скръб произвежда все повече и повече една вечна тежина на слава за нас, които не гледаме на видимите, но на невидимите; защото видимите са временни, а невидимите вечни.

Важно е да видим, че скръбта произвежда Божията цел за нас единствено *когато държим погледа си върху невидимото*. Невидимото е вечно и то не се променя. Отделете време с Библията си - четете я, размишлявайте върху нея, живеете в нея, вярвайте я, помолете Святият Дух да я направи реална за вас - и тя ще стане толкова реална за вас, че нищо в този свят няма да може да ви изкуши да сте неверни на Исус Христос.

Сега, не ме разбирайте погрешно - вярвам в най-пълноценната наслада от живота, но не искам да обичам света, нито нещата, които са в света. Всичко дължа на моя Отец, Който ме е направил Свое дете и сънаследник с Христос и оценявам Неговата доброта. Но веднъж започнали да обичаме света, любовта на Отца вече не е в нас.

Затова се опитвам да държа погледа си върху това, което не се вижда. Въпреки, че живея много практичен живот като всеки ден поемам отговорности, стъпил с двата крака на земята, погледът ми е върху невидимото.

В допълнение на нуждата от решително посвещение на Господа и това да държим погледа си върху невидимото, има един трети принцип: *ако се провалите, не се отказвайте*. Един от най-хитрите трикове на дявола е да казва: “Ти си издънка, по-добре да се откажеш, защото Бог се е отказал от теб.” Не му вярвайте - той е лъжец. В Псалом 37:23-24 Давид е написал:

Стъпките на човека се оправят от Господа; И Неговото благоволение е в пътя Му. Ако падне, не ще се повали, защото Господ подпира ръката му.

Помнете, че ако паднете, няма да бъдете повалени напълно, защото Господ държи ръката ви. Давид знаеше това. Въпреки, че той се провали по един ужасен и трагичен начин в случая с Витсавее, Бог му прости и го възстанови. Така че той можеше да каже от личен опит: “Дори когато се провалите, не се отказвайте. Бог ще ви привдигне обратно.”

Имаше един човек в Новия Завет, който също се провали. Неговото име е Петър. Исус каза на Петър, като знаеше, че той ще се отрече от Него три пъти:

(И рече Господ): *Симоне, Симоне, ето, Сатана ви изиска всички, за да ви пресее като жито; но аз се молих за тебе, да не отслабне твоята вяра.* (Лука 22:31-32)

Исус не се молеше Петър да не се отрече от Него, но вярата му да не отслабне. Исус казваше на Петър: “Въпреки, че се отрече от Мене, вярата ти няма да отпадне. Ще паднеш, но отново ще се изправиш.” По същия начин, ако *вие* паднете, просто протегнете ръката си с вяра и позволете на Господа да ви привдигне. Но *не се* отказвайте; защото Господ не се е отказал от вас.

Четвъртият и последен принцип е следният: *помнете наградата, която се дава.*

Не всички неща в живота се разрешават сега. Има някои неща, които остават за бъдещето.

Павел пише своето свидетелство на вяра от затворническата си килия: *“Аз се подвизавах в доброто войнстване, попрището свърших, вярата упазих.”* (II Тимотей 4:7) Тези три неща вървят заедно. Ако ще пазите вярата, ще трябва да воювате. Вярата е битка. Не може да избегнете битката и да упазите вярата. Ще трябва да воювате, за да завършите своето поприще. Павел направи всичките три - той воюваше, попрището свърши и вярата упазил. След това той каза: *“Отсега нататък чакам наградата”*:

Отсега нататък се пази за мене венецът (правдата), който Господ, праведният Съдия, ще ми въздаде в оня ден.” (II Тимотей 4:8)

На Павел предстояло съд и вероятна екзекуция от ръцете на един много несправедлив владетел. Но той казал: *“Това не е последната дума. Ще има и друг ден на съд - денят на наградите - и съдията ще бъде напълно справедлив.”*

Някои от нас ще бъдат доста изненадани като видят кой получава златния медал. Той няма да се дължи на скоростта с която тичаме, а по-скоро на верността и устояването, с които служим. Ако издържим изпитанието, ще излезем като златото, което се пречиства чрез огън.

*В служба на Господаря
Дерек Принс*